

Familia - reper pentru prezent și viitor

În planul lui Dumnezeu, căsătoria apare ca temelie a vieții de familie. Planul divin al conviețuirii dintre un bărbat și o femeie este de o simplitate profundă, iar redescoperirea și trăirea lui, fără modificări sau adaptări, sunt de importanță vitală pentru supraviețuirea familiei zilelor noastre. Familia formată dintr-un bărbat și o femeie, care devin părinți prin nașterea de copii, reprezintă fundamentul și principiul vital al dăinuirii societății. Istoria umanității, istoria mântuirii omului trece prin familie. Ea are la bază dragostea dintre bărbat și femeie, creați după chipul lui Dumnezeu, care prin căsătorie se completează reciproc și dau naștere la copii. Căsătoria nu mai este privită și înțeleasă astăzi ca taină, ca sacrament al iubirii, ceea ce este în realitate. Dimpotrivă, atunci când drepturile omului sunt transformate într-o chestiune de preferințe individuale, se subestimează importanța unei identități comune unde fiecare persoană este membru al unei comunități. Valorile și normele morale dintotdeauna urmăresc să orienteze și să conducă acțiunile oamenilor. Dacă adoptăm o atitudine obiectivă, atunci rămânem pe calea care duce la viață. Astăzi este tot mai dificil să vorbești despre valori pentru că ești întâmpinat fie cu adversitate, fie, în cel mai bun caz, cu un zâmbet concesiv. Dar este oare posibil să îți trăiești viața fără a avea puncte ferme de referință, sau având repere golite de semnificație? În acest caz, cum reușim să ne definim opțiunile și comportamentul, sau cum putem justifica și exprima o judecată? A ține seamă de valori nu e un mof, ci implică descoperirea unui orizont de semnificații după care te ghidezi în viață. Familia slujește vieții, ea transmite credința și valorile autentice, iar părinții sunt primii propovăduitori ai acestora în fața copiilor lor. De la prima până la ultima pagină, Sfânta Scriptura exprimă analogia familiei cu raportul dintre Dumnezeu și oameni. Domnul îi oferă omului o uniune de dragoste și îi pune înaintea ochilor relația de dragoste prin căsătorie între bărbat și femeie: „După cum se bucură mirele de mireasă, așa se va bucura de tine Dumnezeu tău” (Isaia 62, 5). În Noul Testament, centrul învățaturii creștine nu îl constituie păcatele oamenilor, ci vocația persoanei de a ajunge la sfințenie, care poate fi materializată prin căsătoria bărbatului cu femeia, dacă unul se supune celuilalt în venerația comună față de Hristos. Sfântul apostol Pavel scrie în Epistola către Efeseni despre taina adâncă a căsătoriei ca analogie cu taina lui Hristos și a Bisericii. Această dragoste este desființată de păcat, iar în altă epistolă, Apostolul ne prezintă catalogul viciilor care împiedică accesul la Împărăția lui Dumnezeu: „Nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 9). Amin.

SIMPLITATEA

Cât de mult am reușit noi, oamenii, să complicăm totul, în condițiile în care viața noastră ar trebui să fie atât de simplă, de firească și de naturală, fiindcă Stăpânul și Creatorul ei, „Calea, Adevărul și Viața”, este atât de simplu, de modest, de normal și de firesc „după vorbă, după port”. Am devenit atât complicați, amestecând lucrurile. Ne sunt plăcute și agreeate situațiile încurcate, căile întortocheate. În postmodernitatea târzie, simplitatea, în toate formele ei, este echivalată cu prostia, cu ignoranța și chiar cu aroganța. Cu cât simplitatea este mai prezentă în viața cuiva, cu atât scade interesul social față de el. Însă, dintru început n-a fost așa. Simplitatea a avut o altă categorisire. Dar nu pentru că nu existau motive de dezacord și atunci, ci pentru că ea se impunea cu mai multă forță și naturalețe în stilul de viață, mai ales în comunitățile rurale, în jurul Părintelui duhovnicesc și al Evangheliei. Și totuși, simplitatea vieții este, și astăzi, ca oricând, o șansă. O șansă mare, rară. Un bine de care ne dezicem mult prea ușor. O floare discretă dar concretă căreia, însă, nu-i intuim prezența din pricina uscăciunilor care ne bântuie existența. Se spune despre modestie și smerenie că este capacitatea și puterea omului de a-și ține locul, adică de a se mulțumi cu ceea ce este și cu ceea ce are. Iar aceasta se poate realiza numai fiindcă smerenia este simplitate. Dar nu o simplitate retrogradă, din punct de vedere cultural, social, axiologic, ci o simplitate care are în manifestarea ei o nobilă atitudine față de valorile vieții. Iar această atitudine își trage seva din izvoarele nesecate ale rațiunilor dumnezeiești care stau la baza creaturilor. De aceea, simplitatea își găsește loc numai în sufletul curat sau golit de patimi. Despățimirea înseamnă, astfel, o detașare voită de complicațiile inutile ale vieții și revenirea la simplitatea firească a harului din noi. Altfel, simplitatea nu-i prostie. Dimpotrivă, ea se însoțește cu cea mai profundă putere și autentică purtare rațională a omului. Numai atunci când omul va reuși să depășească analizele de suprafață ale lucrurilor, trecând dincolo de crusta lor înșelătoare și tare complicată, se va putea bucura foarte de toate bogățiile nebanuite ale simplității. În acest sens, se spune despre simplitate că este cel de-al șaselea simț al omului și ochiul lui veghetor, prin care poate întrevădea ierarhia valorică a lucrurilor. De aceea, omul simplu nu se complică nicicând. Nu se complică de dragul frumosului, al liniștii și al păcii, al bucuriei și al prosperității, al blândeții și al onestității, tot atâtea stări de spirit de care se bucură neîncetat. Astfel, simplitatea îl poate crește pe om la măsurile lui Iisus Hristos, Cel care a zis: „Feriți-vă cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5, 3). Omului, sănătos, simplu, normal și firesc, îi sunt necesare, neapărat, trei lucruri:

- Să-și cunoască locul, rostul și folosul!
- Să-și facă datoria, împlinindu-și obligațiile!
- Să aibă răbdare, fără a complica, deloc, lucrurile!...

VINDECAREA DE ÎNSTRĂINARE

† *Duminica a 23-a, vindecarea demonizatului din Ghergheseni*

Înstrăinarea de Dumnezeu se vindecă atunci când intensificăm convorbirea și comuniunea cu El prin rugăciune și prin fapte bune. De aceea, trebuie să ne rugăm dimineața și seara, înainte și după începerea unei activități. Trebuie să ne rugăm în vreme de bucurie și în vreme de necaz. Crearea omului după chipul Dumnezeului Celui Veșnic presupune o relație dintre chip și Creator, o relație permanentă a comuniunii care găsește în rugăciune forma sa cea mai firească și necesară. Creat după chipul Dumnezeului Celui Veșnic și Personal, omul, deși limitat, este chemat să participe la viața dumnezeiască veșnică și la bogăția Sa nesfârșită de frumusețe și iubire. Cultul divin este o expresie și o preamărire a legăturii vii a omului creat cu Dumnezeu sau Cel Veșnic. Dar rugăciunile noastre sunt mai tari când ne rugăm nu numai acasă, ci împreună cu Biserica. Rugăciunea în biserică, împreună cu preotul și cu toți credincioșii, este și o întărire în credință și în iubire frățească. Deoarece Biserica este „*casa lui Dumnezeu*”, când participăm la slujbele Bisericii, simțim cel mai mult că suntem *fii ai Tatălui ceresc, frați în Hristos și templu al Sfântului Duh*, chemați a fi părtași la comuniunea și slava veșnică a lui Dumnezeu. Înstrăinarea de Biserică și de

viața creștină ortodoxă devine adesea și înstrăinare de propria familie, prin trecerea la alte credințe. De asemenea, divorțul între soț și soție, abandonarea părinților în vârstă de către fiii sau fiicele lor sunt forme dureroase ale înstrăinării de familie și a oamenilor de ei înșiși, cu urmări negative pentru întreaga societate. Înstrăinarea aduce însingurare și

suferință, pe când rugăciunea multă și comuniunea de iubire arătată în fapte bune aduc viață și bucurie. Înaintașii noștri au avut conștiința responsabilității pentru păstrarea dreptei credințe, ca bază a dobândirii mântuirii, adică a unirii omului cu Dumnezeu pentru eternitate, prin Biserică, deoarece numai în Biserică poate fi trăită adevărata comuniune a omului cu Dumnezeu. Societatea de astăzi este preponderent individualistă și autosuficientă. Sufletul omului contemporan afectat de secularizare, prin respingerea Tainelor Bisericii, a început să fie asaltat de învățăturile greșite ale unor secte și erezii, dar și de o religiozitate difuză sau sincretistă. Vidul spiritual este umplut de o imitație a religiei, fără a face referire la Dumnezeu. O înnoire spirituală profundă și autentică este singurul răspuns credibil la criza spirituală pe care o trăim. Doar sfințenia poate să se opună sau să răspundă acestor provocări. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute să înțelegem că adevărata fericire este comuniunea omului cu Dumnezeu, prin ascultarea cuvântului Său și împlinirea poruncii iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele, spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire.

„*Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să vă înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească, și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit.*”

Romani 12, 1-2

SLUJIREA SFÂNTULUI DIMITRIE

La moartea Sfântului Dimitrie s-a trasat ultima linie din întipărirea chipului lui Hristos în el în această lume. În această zi de 26 octombrie, ostașii au intrat în temniță și l-au aflat pe Sfânt rugându-se, iar prima sulită l-a străpuns în partea dreaptă, în locul în care a fost împuns și Hristos Domnul pe cruce. Și aceasta a făcut-o din marea lui dragoste pentru Domnul, căci singur a ridicat mâna lui dreaptă, ca să-și încheie astfel icoana cu care pleca în veșnicie. Viața unui sfânt este o icoană a lui Hristos, întipărită în firea omenească. Sfinții au fost diferiți, cu slujiri și vocații diferite. Într-un mucenic, vedem modelul după care este pictat chipul lui Hristos, Care a spus că mai mare dragoste ca aceasta nu este decât să-și pună cineva viața pentru aproapele său; îl vedem oglindit în martiriul Sfântului Dimitrie, care-și pune viața pentru Dumnezeu său și pentru aproapele său. Căci din iubire pentru oameni se lasă martirii chinuți, nu numai din iubire pentru Hristos. Și astfel, acea iubire rodește și din sângele lor se clădește Biserica. Curajul Sfântului Dimitrie amintește de numele lui Iisus Hristos, căruia „*tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor dedesubt*”. Netemerea de moarte a sfântului și blândețea lui stau ascunse în

spatele neînfricării; o vedem din smerenia lui, căci tot ceea ce face, el face prin Hristos. Credința față de toți creștinii pe care îi ocrotește, este martoră a credincioșii Domnului: „*Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor*”, adică o întipărire în chip duhovnicesc a lui Hristos în ființa unui mucenic. Cei care nu i-au cinstit pe sfinți nu le-au cinstit nici icoanele și cei care nu cinstesc icoanele nu cinstesc pe sfinți. Pentru ei însă, dacă nu recunosc chipul lui Hristos în sfinți, în icoane, ei nu-L recunosc pe Hristos de fapt, căci nu cinstesc modelul după care au fost făcute aceste icoane - vii sau pictate pe lemn. Cel care traiste în Hristos, acela îl recunoaște și în rugăciune, și în icoană, și în viețile sfinților și în viața oamenilor. Când omul însă nu-L mai trăiește pe Hristos, atunci nu-L mai recunoaște, nici în rugăciune, nici în icoană, nici în faptele sfinților, nici în oamenii din jurul lui, nici chiar în copiii lui, al cărui chip poartă și chipul lui Dumnezeu, dar și trăsăturile trupești ale lor. Și atunci omul trăiește într-o orbire sufletească, ce vine din lipsa de smerenie și care naște lipsa de dragoste, iar lipsa de dragoste nu este altceva decât ura. Exemplul Sfântului Dimitrie este impresionant și câtă vreme vor exista creștini în lume va fi cunoscut pentru că a slujit nu numai în cele văzute, ci și în cele nevăzute, mărturisindu-l pe Iisus Hristos.

Corbul și ulciorul

Într-o zi caniculară, un corb care murea de sete a văzut în calea lui un ulcior. Însetat, a sperat că va găsi apă în ulciorul care se zărea și a zburat grăbit și încântat spre el. Când a ajuns a descoperit că era apă doar pe fundul vasului. Nivelul apei din ulcior era prea jos și îi era imposibil să ajungă la ea și să bea. Gura ulciorului era prea îngustă, iar corbul avea pliscul mult prea mare. Pasărea știa că dacă sfărâmă ulciorul, apa se va împrăștia înainte să apuce să bea. Corbul a stat și s-a gândit și în cele din urmă a găsit ideea salvatoare. Astfel, el a început să adune pietricele pe care putea să le care în cioc și pe care le-a pus una câte una în ulcior. Apa s-a ridicat la gura ulciorului și a băut.

